

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **C.T.**, státní příslušnost Spolková republika Německo, zastoupeného JUDr. Pavlem Brachem, advokátem se sídlem Klapálkova 3132/4, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2014, č. j. 1109/DS/14-4,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 3. 2014, č. j. 25038/OD/13-10/Mar. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky s odůvodněním, že se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky v souladu s § 82 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o silničním provozu“).

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě předně poukázal na skutečnost, že jako žadatel o řidičské oprávnění svůj obvyklý pobyt prokázal již samotným dokladem o obvyklém bydlišti, konkrétně „*potvrzením o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky*“, což je dle demonstrativního výčtu obsaženého v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu první, a tudíž nejtypičtější, forma dokladu prokazujícího obvyklé bydliště žadatele na území. Žalobce se proto domníval, že správní orgán prvního stupně byl povinen toto potvrzení o přechodném pobytu akceptovat tak, jak mu je žalobce jako účastník řízení dodal. Žalobce namítal, že ačkoli v předchozím správním řízení dodal vše, co po něm správní orgán prvního stupně požadoval, začal správní orgán provádět vlastní šetření v podobě několika kontrol na adrese přechodného pobytu žalobce, které následně zcela nesmyslně považoval za dostatečný důkazní prostředek, na základě kterého učinil své závěry.

Pokud správní orgán prvního stupně žalobce výzvou ze dne 16. 12. 2013, č. j. 25038/OD/13-2/Mar., vyzval žalobce k doplnění a prokázání zákonem stanovených podmínek a podkladů, které nebyly součástí podané žádosti, žalobce se dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a dodal podklady, které po něm tento požadoval (tj. dostavil se ke ztotožnění a ověření podoby s přiloženou fotografií, předložil správnímu orgánu prvního stupně požadovaný originál dokladu totožnosti a potvrzení o přechodném pobytu, výpis z živnostenského rejstříku a podepsal požadovaný formulář pro udělení řidičského oprávnění. K dodatečné výzvě správního orgánu prvního stupně k prokázání toho, že se žalobce skutečně zdržuje na území České republiky, žalobce správnímu orgánu sdělil, že veškeré potřebné doklady k prokázání tohoto faktu podle zákona o silničním provozu již dodal. Navíc žalobce doložil správnímu orgánu prvního stupně také kopii rozhodnutí o registraci u Finančního úřadu pro Karlovarský kraj a kopii pokladního dokladu o vkladu na konto zřízené u České spořitelny. Žalovaný přesto dovodil, že žalobce se správním orgánem v průběhu řízení účinně nespolupracoval.

Žalobce namítal, že ačkoli jsou potvrzení o přechodném pobytu a výpis z živnostenského rejstříku výslovně uvedeny v demonstrativním výčtu dokladů prokazujících obvyklé bydliště žadatele v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, správní orgán prvního stupně se rozhodl prokazovat tuto skutečnost tak, že požádal o provedení pobytové kontroly na adrese přechodného pobytu žalobce (výsledek kontrol však dle žalobce není důkazním prostředkem vyjmenovaným v uvedeném zákonném ustanovení). Žalobce dále odkázal na ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu a v něm obsaženou definici pojmu obvyklé bydliště, přičemž se domníval, že na základě několika kontrol cizinecké policie, při kterých v místě hlášeného obvyklého bydliště žalobce na území České republiky nikdo neotevřel, nelze dovozovat, že nebyla splněna podmínka toho, že se žalobce jakožto žadatel na adrese přechodného bydliště skutečně minimálně 185 dnů v kalendářním roce zdržuje z důvodu osobních a profesních vazeb, případně že se tam z důvodu osobních vazeb pravidelně vrací, tj. že nebyla splněna podmínka obvyklého bydliště

v souladu s § 82 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Přesto žalovaný takto uplatněným námitkám žalobce nevyhověl a podané odvolání zamítl.

Žalobce tak trval na tom, že správní orgán prvního stupně a zejména i žalovaný nesprávně vykládají a aplikují ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu. Ačkoli žalobce již v podaném odvolání upozorňoval, že jestliže uvedené ustanovení ukládá žadateli, aby doložil „*doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt*“ nebo „*návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání*“, jsou tyto dvě možnosti podle jazykového výkladu spojky „nebo“ v relaci buď to, či ono. Dle gramatických pravidel dále platí, že jestliže jsou věty v souvětí spojené spojkou „nebo“ a zároveň jsou jednotlivé věty souvětí odděleny čárkou (což pro výše uvedené ustanovení jednoznačně platí), platí mezi těmito větami vztah neslučitelnosti, což znamená, že se tyto věty, resp. možnosti, navzájem vylučují. Dle názoru žalobce proto správní orgány postupovaly nezákonně, pokud na žadateli poté, co předložil doklad prokazující obvyklé bydliště, požadovaly předložit vedle tohoto dokladu ještě doklad další, tzv. jiný důkazní prostředek.

Z ustanovení § 92 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tak dle žalobce jednoznačně vyplývá, že obvyklý pobyt lze prokázat již samotným dokladem o obvyklém bydlišti žadatele (bez dalšího!), a správní orgány byly povinny toto potvrzení akceptovat. Otázku zkoumání, zda tu žalobce měl nebo neměl skutečné obvyklé bydliště, jak se k tomu správní orgány obou stupňů uchýlily, žalobce v daném případě pokládal za exces při výkonu veřejné správy, neboť řešení takové otázky náleží toliko agendě veřejné správy na úseku cizinecké policie. Žalobce v této souvislosti upozornil na některé základní zásady činnosti správních orgánů, zejména na zásadu rychlosti a hospodárnosti vyplývající z věty první § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), která uvádí, že *správní orgán vyřizuje věci bez zbytečného průtahy*, jakož i odst. 2 tohoto ustanovení, dle kterého *správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis*. Žalobce byl přesvědčen, že správní orgány nebyly oprávněny požadovat na žalobci jako žadateli dodání dalších, tzv. jiných důkazních prostředků, jelikož tento požadavek nelze opřít o žádnou právní normu a navíc je toto jednání správního orgánu v rozporu s ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které stanoví, že *státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví*, včetně čl. 4 odst. 1 Listiny, dle kterého *povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod*.

Žalobce tak uvedl, že jako účastník řízení splnil všechny zákonné podmínky pro udělení řidičského oprávnění skupiny B a že řádně a včas doložil všechny potřebné dokumenty, které zákon o silničním provozu po účastníkovi řízení v řízení o žádosti vyžaduje. Navíc účinně reagoval na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 12. 2013, vydanou pod č. j. 25038/OD/13-2/Mar, k doplnění a prokázání zákonem stanovených podmínek a podkladů pro podání žádosti o vydání řidičského průkazu, které nebyly součástí podání. Oproti tomu však správní orgán prvního stupně tvrdí, že žalobce účinně nespolupracuje, a svůj závěr, že žalobce nesplňuje podmínku obvyklého bydliště na území

České republiky dle ustanovení § 82 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, opírá o několik namátkových kontrol na adrese přechodného pobytu žalobce. Toto „vlastní šetření“ správního orgánu přitom žalobce považoval za postup překračující limity oprávněné aplikace státní moci stanovené čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, včetně čl. 4 odst. 1 téhož ústavního předpisu.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný následně prvostupňové správní rozhodnutí podpořil další „indicií“, že *„odvolatel má dle výpisu z živnostenského rejstříku uvedeno místo podnikání na shodné adrese přechodného pobytu na území ČR, nicméně ve výpisu má, v údaji bydliště, uvedenou adresu na území SRN. Takové indicie představují dle odvolacího správního orgánu obzvláště důvodnou pochybnost o obvyklém bydlišti (o obvyklém zdržování se odvolatele) na území ČR. Proto správně uvažoval a posoudil správní orgán I. stupně, že předložené důkazní prostředky mají velmi malou či nízkou důkazní hodnotu“*. Žalobce k uvedeným závěrům namítal, že údaj bydliště pro účely živnostenského rejstříku je údajem pouze registračním či evidenčním a že uvedení adresy bydliště na území SRN nemá ve vztahu k podnikání žádnou relevanci. Už vůbec pak nemůže uvedení tohoto údaje vzbuzovat důvodnou pochybnost o obvyklém bydlišti žalobce na území České republiky. Naopak rozhodující je v tomto případě místo podnikání, které bylo žalobcem uvedeno na shodné adrese přechodného pobytu na území ČR. Žalobce taktéž zásadně nesouhlasil se závěry správních orgánů, že jím předložené důkazní prostředky mají velmi malou či nízkou důkazní hodnotu a že je zde důvodná pochybnost o obvyklém zdržování se žalobce na území České republiky, která vůbec nebyla na místě. Naopak žalobce trval na tom, že jím předložené důkazní prostředky mají daleko vyšší důkazní hodnotu, a to už jen proto, že mají oporu v zákoně, než důkazní prostředky předložené správním orgánem prvního stupně, na jejich základě vyjádřil svůj závěr o tom, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalobce rovněž zopakoval svůj nesouhlas se závěry správních orgánů, že by v řízení o žádosti účinně nespolupracoval, jelikož správnímu orgánu prvního stupně dodal všechny zákonem předepsané podklady pro udělení řidičského oprávnění a na výzvu se dostavil ke správnímu orgánu k doplnění dalších podkladů, které také řádně doložil. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného, případně též jemu předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že při rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy žalobce měl možnost nezpochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území České republiky množstvím jím navržených důkazů. Nic takového však žalobce nenavrhl, ani neprokázal jím tvrzenou skutečnost o obvyklém zdržování se na území České republiky. Z dikce § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území České republiky a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu žalovaný považoval polemiky žalobce o tom, že ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky postačuje předložení

vydaného potvrzení o formálním povolení k přechodnému pobytu na území, výpisy z živnostenského rejstříku, rozhodnutí o registraci žalobce u Finančního úřadu, územního pracoviště v Karlových Varech, při vědomí skutečností nabytých úřední činností o tzv. turistice za řidičskými průkazy, za liché. Namísto zákonem dané součinnosti žalobce označit důkazy na podporu svého tvrzení, tento vedl se správními orgány spor o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu a domáhal se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokazatelného splnění podmínky obvyklého bydliště na území. Skutečnost, kdy žalobce setrval na svém výkladu o splnění podmínky obvyklého bydliště pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu ČR, kdy výzvu správního orgánu prvního stupně rozporoval, na povinnou spolupráci ve smyslu označení důkazních prostředků na podporu svého tvrzení o obvyklém bydlišti na území ČR reagoval negativně, a pokud předložil rozhodnutí o registraci u Finančního úřadu pro Karlovarský kraj a kopii pokladního dokladu o jednorázovém vkladu na konto zřízené u České spořitelny, nejednalo se dle žalovaného o takové důkazní prostředky, které by splnění zákonem stanovené podmínky obvyklého bydliště nezvratně prokazovaly. Jiné důkazní prostředky pak žalobce nenavrhнул, a jak je patrné ze spisu, navrhnout ani nehodlal, trvalý pobyt na území České republiky nemá, a tedy správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žádost žalobce zamítl.

V souvislosti s dodatečně vydanou výzvou žalobce k doplnění žádosti žalovaný uvedl následující skutečnosti. Kromě „zákona o silničním provozu“ vycházel žalovaný z příslušných ustanovení správního řádu, kdy je procesní povinností účastníků řízení označit důkazní prostředky pro získání důkazů na podporu jejich tvrzení „silnější“ v řízení o žádosti. Z povahy věci tak nelze požadovat po správním orgánu, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti. Podkladem pro rozhodnutí pak mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou účastníci řízení podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (viz ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu). K dodatečně doplněné žádosti (o v žalobě konkrétně uváděné písemnosti) se správní orgán prvního stupně vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaný pouze konstatoval, že písemnosti, které jsou ve spise založeny, nelze považovat za důkazní prostředky, které by ve svém souhrnu vyvrátily více než důvodnou pochybnost, že se žalobce na území České republiky na uvedené adrese skutečně zdržuje. Podkladem pro rozhodnutí byly rovněž skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel z jemu známé skutečnosti z úřední činnosti, o tzv. turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Vzhledem k tomu, že se tyto skutečnosti známé z úřední činnosti nedokazují, žalovaný posoudil okolnosti podané žádosti jako jeden z mnoha případů žádostí podaných v rámci tzv. turistiky za řidičskými průkazy. Žalovaný tak setrval na svých závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí, že se žalobci nepodařilo prokázat naplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu (nemá-li na území ČR trvalý pobyt), resp. žalobce nedoplnil či nenavrhнул jiný důkazní prostředek nebo takové prostředky, které by ve svém souhrnu skutečnost o jím tvrzeném obvyklém bydlišti na území ČR prokazovaly. Tento fakt posoudil žalovaný jako existenci skutečnosti *povahy skutkové*, která neumožnila žádosti žalobce vyhovět. Žalobce reagoval na výzvu správního orgánu negativně a důvodné

pochybnosti o plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky vyvrátit nehodlal, když byl a je nadále přesvědčen o dostatečnosti předložených listinných podkladů.

Žalovaný tak byl přesvědčen, že oponentura žalobce ve smyslu dostatečnosti jím předložených „dokladů a potvrzení“ ve srovnání se skutečným splněním všech podmínek (tedy i podmínky mít obvyklé bydliště na území České republiky) pro udělení řidičského oprávnění spolu s vydáním řidičského průkazu ČR byla z pohledu garance údajů uvedených v řidičském průkazu ČR účelová a tendenční. Podle čl. 7 bodu 1. Směrnice Rady 91/439/EHS o řidičských průkazech (dále jen „směrnice“), řidičské průkazy mohou být vydány pouze žadatelům ... b) kteří mají obvyklé bydliště na území členského státu, který řidičský průkaz vydal, nebo kteří mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Důkazy vyvracející více než důvodné pochybnosti o obvyklém zdržování se žalobce /vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby na území ČR/ přitom v daném případě navrženy či předloženy nebyly.

Žalovaný tak měl za to, že v průběhu řízení bylo vůči žalobci postupováno v souladu se zákonem a nedošlo ke krácení jeho práv. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž setrval na svých dosavadních závěrech a zásadně nesouhlasil s argumentací obsaženou ve vyjádření žalovaného. Dle názoru žalobce se žalovaný nemůže neustále dovolávat dikce ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, když je z ustanovení § 92 odst. 4 téhož zákona jednoznačně zřejmé, co vše se dokládá k tomu, aby žadatel o řidičské oprávnění vůbec takové oprávnění mohl získat. Pokud tedy správní soud správně provede výklad ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, dojde k jedinému závěru, že se správnímu orgánu spolu s příslušnou žádostí o udělení řidičského oprávnění nedokládá nic jiného, než příkladně v bodech 1. - 5. vyjmenované doklady, kterými dojde k prokázání obvyklého bydliště dle uvedeného ustanovení zákona.

Pokud žalobce v daném případě dodal mj. jak potvrzení o přechodném pobytu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR, tak i výpis z živnostenského rejstříku, anebo dále případně nájemní smlouvu k nemovitosti (apod.), došlo ke splnění zákonem stanovené podmínky bez dalšího. To, že žalobce k žádosti o udělení řidičského oprávnění dodal i jiné doklady, než průkaz o přechodném pobytu ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) bodu 1. zákona o silničním provozu, znamená, že dodal více, než musel, resp. mohl.

Za naprosto absurdní je dle žalobce nutno považovat názor správního orgánu prvního stupně (a v podstatě i názor žalovaného), že žadatel je povinen prokazovat „osobní vazby na území ČR a nepostačuje prokázání vazeb pracovních“. Dle názoru žalobce je v posuzovaném případě podstatou tohoto sporu otázka, zda žalobce splnil, anebo nesplnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění na základě dokladů, které předložil správnímu orgánu spolu s žádostí o udělení řidičského oprávnění, či nikoli. Žalobce dle svého názoru

rozhodně učinil vše pro to, aby podklady pro vydání řidičského oprávnění byly kompletní. Ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu přitom žalobci neukládá povinnost, aby správnímu orgánu doložil, že tu má osobní vazby k ČR, ale pouze doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele.

Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že pokud správní orgány trvají na tomto svém požadavku, je nutno konstatovat, že dochází k přesahu jejich zákonné působnosti, neboť otázku, zda na území České republiky někdo skutečně má či nemá obvyklé bydliště, přísluší řešit zcela jinému správnímu orgánu na úseku pobytu cizinců na území České republiky, tj. ministerstvu vnitra. Ten jediný je oprávněn zkoumat materiální podmínky pro další trvání přechodného pobytu občana členského státu EU na území ČR (viz § 87d a násl. zákona o pobytu cizinců). Rozhodně k tomu tedy není oprávněn správní orgán prvního stupně, zvláště je-li tak činěno toliko v řízení o udělení řidičského oprávnění.

Žalobce uvedl, že rozumí tomu, co chce žalovaný sdělit tím, když uvádí, že je povinen zkoumat všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění [zvláště pokud je tak činěno s ohledem na ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu]. Problém je však v tom, že se v daném případě jedná o značně a evidentně velmi snadno stran správních orgánů zneužívaný „evidentní legislativní zmetek“, kdy vlastně v konečném důsledku není zřejmé, co žalobce má správnímu orgánu k žádosti dodat. Žalobce opětovně zdůraznil, že správní orgány tímto postupem přesahují svou pravomoc i zákonnou působnost, kdy zejména dochází k porušení základní zásady působení veřejné moci v demokratické a právně regulované společnosti zakotvené v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. V daném případě se tedy jedná o stav, kdy pod záštitou ochrany zdejší společnosti před „řidičákovou turistikou“ dochází ke zcela neadekvátnímu rozšiřování povinností žalobce, a to na úkor povinností výslovně stanovených stejným zákonem.

Žalobce dále opětovně zdůraznil, že věcný přezkum toho, zda se jedná o obvyklý pobyt, správním orgánům naprosto nepřísluší. Pokud by se snad správní orgány domnívaly, že naplnění této podmínky musí zkoumat z hlediska ustanovení § 3 správního řádu, žalobce sdělil, že právě seznamem dokladů obsaženým v § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu jsou správní orgány v této své přezkumné činnosti limitovány, a to zužujícím způsobem (ve prospěch žalobce). Pravdou je, že zákon o silničním provozu se o obvyklém pobytu a o vazbách žadatele k České republice zmiňuje v ustanovení § 2 písm. hh) zákona, nicméně toto zákonné ustanovení je pouze výrazem nedokonalého polotovaru zákonodárce, jehož podstatou je, že nebylo kauzálně implikováno do dalších – především procesních – ustanovení zákona o silničním provozu (typicky do ustanovení § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu). Pokud žalovaný argumentuje tím, že *de facto* správní orgán prvního stupně, u něhož byla žádost o řidičské oprávnění podána, musí na žadateli žádat doklady „prokazující vazby žadatele k ČR“ s odůvodněním, že se musí bránit „turistice za řidičskými průkazy“, pak je zde otázka, zda se to musí konat takovýmto způsobem, kdy je již nyní zjevné, že zákon o silničním provozu tomuto společenskému účelu neodpovídá a postihuje všechny osoby podobné žalobci, kteří ani stejný záměr (pozn.: naplňovat takový turistický účel) nemají. Dosud přitom nikoho nenapadlo, aby se zákon o silničním provozu v části ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) přizpůsobil znění ustanovení § 2 písm. hh) téhož zákona a nově se namísto dokladu prokazujícího obvyklé bydliště žadatele (dále demonstrativně uvedeného pod body

1. - 5.) požadoval doklad prokazující mj. pobyt z důvodů osobních vazeb žadatele. I správní soud tak dle žalobce zajisté dojde k závěru, že jinak zní povinnost uvedená v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, zejména s ohledem na zde demonstrativně vyjmenované doklady, než povinnost předložit doklad mj. k prokázání osobních vazeb.

Pokud žalovaný sdělil, že žalobce nevyvrátil pochybnosti o plnění podmínky obvyklého bydliště, pak žalobce zopakoval, že tuto povinnost mu zákon v žádných ohledech výslovně neukládá. Dovolává-li se žalovaný čl. 7, bodu 1 směrnice, je nutno podotknout, že v tomto případě se jedná o stav, kdy sám stát se odkazuje na svou neschopnost plně transponovat právní předpisy do zákona, neboť tato směrnice má „ve vztahu žalobce – stát“ toliko vertikální účinek (takové směrnice se může maximálně dovolávat jen žalobce, pokud obsahuje práva, která mu nejsou vnitrostátní předpisem přiznána, ač tak podle směrnice měla být). Předmětná směrnice tak ukazuje, nakolik byla v této věci Česká republika neschopna plně transponovat tuto směrnici do zákona. Plná transpozice této směrnice by totiž znamenala přepracování znění § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu tak, jak bylo shora žalobcem popsáno a navrhováno. Tento nedostatek je tedy výhodou žalobce, a tedy nevýhodou žalovaného, jehož se nemůže ve svůj prospěch dovolávat.

Žalobce tak setrval na svém závěru, že bez dalšího splnil podmínky podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu, dodal správnímu orgánu vše, co zákon v daném smyslu pro udělení řidičského oprávnění vyžaduje, a tedy jakékoli výklady provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí nemají v obsahu zákona opodstatnění a jsou zcela účelové, směřující k tomu, jak ospravedlnit pochybení zákonodárce. Žalobce tak nadále navrhoval soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, případně též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a žalobce přiznal náhradu nákladů řízení.

IV. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Žalobce podal dne 11. 12. 2013 u prvostupňového správního orgánu žádost o udělení řidičského oprávnění. K žádosti připojil mj. potvrzení o povoleném přechodném pobytu na území vydané Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, doklad o zajištění ubytování (nájmu) do 31. 3. 2014 na adrese ..., a také výpisy z živnostenského rejstříku (se vznikem oprávnění od 16. 4. 2013) a rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj ze dne 10. 10. 2013, č. j. 748121/13/2401-05800-403503, o registraci žalobce jako poplatníka daně z příjmů fyzických osob. Dne 16. 12. 2013 správní orgán prvního stupně usnesením přerušil řízení o žádosti žalobce do doby získání všech podkladů pro udělení řidičského oprávnění a současně žalobce vyzval k doplnění žádosti nejpozději do 15. 1. 2014 o osobní návštěvu žalobce za účelem ztotožnění jeho osoby, o chybějící podpis žalobce na žádosti a především o doložení osobních vazeb žalobce na místo pobytu na území České republiky dle § 92 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu (soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, podnikání nebo výkon jiné samostatné výdělečné činnosti nebo závislé

práce na území ČR, případně pobyt z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoli podniká, vykonává jinou samostatnou výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou).

Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2014, č. j. 25038/OD/13-10/Mar., správní orgán prvního stupně řízení žádost žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobcem předložené doklady, které by měly prokázat obvyklé bydliště žadatele na území České republiky, tuto skutečnost neprokazují. Při pobytových kontrolách na adrese ..., bylo nadto ověřeno, že zde nebyl žalobce ani nikdo jiný přítomen, ani na této adrese nebyl uveden záznam o provozovně, která by zde měla nacházet dle výpisu z živnostenského rejstříku. Žalobce, pokud jde o prokázání obvyklého bydliště a osobních vazeb k území České republiky, náležitě nereagoval na výzvu správního orgánu doložit ve stanovené lhůtě relevantní důkazní prostředky, které by doplnily, případně vyvrátily pochybnosti správního orgánu ohledně prokázání obvyklého bydliště žalobce na území České republiky, ani nenavrhl jiný způsob, jak se s doplněním podání na základě vydané výzvy vypořádat. Dle závěru správního orgánu tak žalobce jako žadatel o udělení řidičského oprávnění nesplnil jednu ze základních podmínek, a to podmínku obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, neboť na základě provedené pobytové kontroly nebyl žalobce na adrese hlášeného přechodného bydliště zastižen, a jeho jediným pojátkem s touto adresou bylo zjištění, že žalobce je zapsán na seznamu cizinců, nacházejícího se na schránce v místě uvedené adresy přechodného pobytu, tj. .. Správní orgán tak měl za to, že žalobce se fyzicky na této adrese nezdržuje a zaevidování bylo pouze účelové.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2014, č. j. 1109/DS/14-4, jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že neshledal vady nebo pochybení, pro které by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno nebo změněno či věc vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Výzva k odstranění nedostatků podané žádosti spočívající v doložení osobních vazeb k místu přechodného pobytu na území České republiky (jako soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti ...atd.), včetně doslovné citace ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, byla součástí usnesení o přerušení řízení a vyplývala ze zákona o silničním provozu a ze správního řádu. Nelze proto akceptovat námitku žalobce, že zákon o silničním provozu pojem obvyklého bydliště nedefinuje, a proto úředníci nemohli žalobce vyzývat k doložení dalších dokladů a zkoumat osobní vazby k místu přechodného pobytu na území České republiky. Žalobci byla stanovena lhůta k doplnění žádosti, a to do 15. 1. 2014. Žalovaný byl toho názoru, že žalobci nic nebránilo správnímu orgánu prokázat osobní vazby k území České republiky, pokud je zde skutečně měl a má tak, jak stanoví zákon o silničním provozu společně se směrnicí EU o řidičských průkazech. Povinnost prokázání obvyklého bydliště žalobce na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu (nemá-li na území trvalý pobyt) anebo doložení nebo navrzení dalších důkazů svědčících o osobních vazbách a obvyklém zdržování se na místě s adresou deklarovaného přechodného pobytu na území České republiky je dle žalovaného dána ze zákona. Přesto žalobce svou žádost v tomto ohledu odmítl doplnit, se správním orgánem tak účinně nespolečně pracoval, a nadále trval na vlastním posouzení otázky naplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky a dostatečnosti předložených dokladů. Žalovaný poukázal

na skutečnost, že dostatečné vysvětlení podává v této souvislosti správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí, jehož postup je podpořen i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013 - 68, jehož závěry žalovaný v odůvodnění rozhodnutí citoval.

Žalovaný taktéž upozornil na skutečnost, že dle výpisu z živnostenského rejstříku má žalobce místo svého podnikání uvedeno na shodné adrese jako místo přechodného pobytu na území České republiky. Přesto je v uvedeném výpisu – pokud jde o údaj bydliště – uvedena adresa na území Spolkové republiky Německo. I tato indicie představovala dle názoru žalovaného pochybnost o obvyklém bydlišti (o obvyklém zdržování se) žalobce na území České republiky. Žalovaný se tak ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu, že prostým předložením dokladů ve smyslu § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu žalobce automaticky nesplnil podmínku ustanovení § 82 odst. 1 téhož zákona, tj. že skutečně má na území České republiky své obvyklé bydliště. Žalovaný tak odmítl polemiky žalobce, zda je vyloučeno, aby na něm správní orgán vyžadoval dodat k žádosti o řidičské oprávnění další, tzv. jiné důkazní prostředky, a ve shodě se správním orgánem prvního stupně setrval na závěru, že žalobce nevyvrátil důvodnou pochybnost o svém obvyklém bydlišti na území České republiky.

V. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je mezi účastníky řízení sporné, zda v daném případě byly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky s odůvodněním, že žalobci se nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území. Žalobce v této souvislosti namítal, že v průběhu řízení správnímu orgánu předložil veškeré listiny a podklady vyžadované zákonem, konkrétně ustanovením § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

Podle § 2 písm. hh) zákona o silniční provozu se pro účely tohoto zákona obvyklým bydlištěm na území České republiky rozumí místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky kde fyzická osoba 1./ pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodu osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2./ pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv

podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

Dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu platí, že řidičské oprávnění lze udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

Podle § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu musí být k žádosti přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání, nebo potvrzení o studiu podle § 82 odst. 4; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Ve smyslu § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu také k žádosti o vydání řidičského průkazu podle odstavců 6 a 7 musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména

1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky,
2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti,
3. nájemní smlouva k nemovitosti,
4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání,
5. výpis z živnostenského rejstříku.

Jak Nejvyšší správní soud vyslovil ve skutkově obdobných věcech, v nichž přezkoumával zákonnost dříve vydaných rozsudků Krajského soudu v Plzni ve věcech žádostí žadatelů (německých státních příslušníků) o vydání řidičského oprávnění a řidičského průkazu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 - 29, ze dne 10. 2. 2015, č. j. 6 As 273/2014 - 27, či ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 As 256/2014 - 27, všechny dostupné na www.nssoud.cz), pokud se jedná o interpretaci shora citovaných zákonných ustanovení, má pro ni především význam směrnice č. 2006/126/ES, na kterou ve svém vyjádření k žalobě poukazyval i žalovaný, která v otázce vydávání řidičských průkazů občanům jiných členských států v zásadě převzala předchozí právní úpravu obsaženou ve směrnici Rady č. 91/439/EHS, o řidičských průkazech, ve znění pozdějších předpisů. Není tedy důvodná námitka žalobce, že se žalovaný nemůže obsahu předmětné směrnice (jako interpretačního vodítka) dovolávat.

Podle čl. 7 odst. 1 písm. e) směrnice č. 2006/126/ES se řidičské průkazy vydávají pouze žadatelům, kteří: mají obvyklé bydliště na území členského státu vydávajícího průkaz nebo mohou doložit, že už tam alespoň šest měsíců studují. Pro účely této směrnice se pak dle

čl. 12 „obvyklým bydlištěm“ rozumí místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí. Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejich osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací. Tato poslední podmínka se nepožaduje, pokud osoba pobývá v některém členském státě, aby zde vykonávala časově omezený úkol. Navštěvování vysoké školy nebo školy neznamená přesun obvyklého bydliště.

K pojmu obvyklého bydliště se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 - 26, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „žalobce v době řízení udal adresu svého přechodného pobytu na území České republiky, na které se však fakticky nezdržoval, popř. se zde zdržoval pouze krátkodobě – v řádu dnů či po dobu několika týdnů, zatímco zákon o silničním provozu v § 2 písm. hh) vyžadoval přechodný pobyt v trvání alespoň 185 dnů“. Na uvedené závěry Nejvyšší správní soud navázal a blíže je rozvedl ve svém rozsudku ze dne 13.11. 2013, č. j. 6 As 47/2013 - 68, v němž vyslovil, že „text zákona o silničním provozu (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o přiznání řidičského oprávnění v obnoveném řízení) byl podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačný. Ačkoli lze souhlasit se stěžovatelem, že hlavním účelem ustanovení § 2 písm. hh) citovaného zákona bylo definovat, který úřad je místně příslušným správním orgánem pro posouzení žádosti o řidičské oprávnění, zároveň zákonodárce využil této příležitosti, aby definoval pro účely zákona o silničním provozu též legislativní zkratku ‚přechodný pobyt‘. Užívání legislativních zkratk vede k žádoucímu zkrácení zákonného textu. V daném případě byla v rámci definice jednoho zákonného pojmu zavedena též definice zákonného pojmu jiného (což lze s jistou nadsázkou označit za verbální ekonomii zákona), nicméně zákonodárce tak učinil dostatečně srozumitelným způsobem (srov. text v závorce ‚dále jen přechodný pobyt‘). Pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“. Podle citované judikatury je tak zcela na žadateli, aby doložil, že splnil podmínky pro udělení řidičského oprávnění včetně podmínky přechodného pobytu. Přitom se musí jednat o pobyt nikoli formální, tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, ale o skutečný, faktický pobyt.

Z vnitrostátní i unijní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že je nutné, aby žadatel prokázal svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokáže skutečnou délku svého pobytu na území, a to nikoli pouze předložením listiny, která mu formálně pobyt na území členského státu umožňuje. Institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného, nikoli pouze úředně evidovaného, pobytu žadatele na území České republiky, a to z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení potvrzení o povolení k přechodnému pobytu, stejně jako předložení výpisu z živnostenského rejstříku, resp. rozhodnutí příslušného správce daně o registraci či dokladu o jednorázovém vkladu na bankovní účet tak samo o sobě

ještě nedokládá, že žalobce jako žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu na území České republiky pobýval.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti v již výše citovaném rozsudku ze dne 27. 2. 2015, č. j. 7 As 256/2014, vyslovil, že „pokud by akceptoval, že žadateli stačí pro prokázání obvyklého bydliště např. potvrzení o přechodném pobytu, bylo by možné, aby takový žadatel takto prokázal obvyklé bydliště ve více členských státech Evropské unie. Takový důsledek by byl zjevně v rozporu s úmyslem českého i unijního zákonodárce zabránit ‚turistice za řidičskými průkazy‘ (viz např. bod 70 rozsudku Soudního dvora ve věci C-419/10 Hofmann, ECLI:EU:C:2012:240, nebo důvodovou zprávu k zákonu č. 297/2011 Sb., sněmovní tisk č. 300/0, rok 2011). Také teleologický výklad tedy podporuje závěr, že doklad o možnosti žadatele pobývat na území členského státu neprokazuje, že na území tohoto členského státu má obvyklé bydliště“.

Žalobci je možno přisvědčit, že s předložením potvrzení o přechodném pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či výpisem z živnostenského rejstříku, je v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu počítáno jako s podklady pro vydání řidičského oprávnění, avšak jak Nejvyšší správní soud uvedl v citovaném rozsudku ze dne 28. 11. 2014, č. j. 4 As 204/2014 - 29, dostupném na www.nssoud.cz, „tyto formalizované doklady však samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatele na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, jak správně a výstižně uvedl krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Je totiž nutné, aby žadatelé prokázali svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokážou skutečnou délku svého pobytu na něm, a to nikoli pouze předložením dokumentů, které jim formálně pobyt na území členského státu, zejm. s ohledem na veřejnoprávní regulaci pobytu cizinců, umožňují. Stěžovatel se sice dovolává jednotlivých částí textu zákona o silničním provozu, avšak přehlíží, že institut obvyklého bydliště definovaného pro účely zákona o silničním provozu v jeho ustanovení § 2 písm. hh) požaduje, aby zde osoba pobývala po určitou dobu, čímž zákonodárce zřetelně vyjádřil materiální kritérium, tedy požadavek skutečného a nikoli pouze úředně evidovaného pobytu žadatele na území České republiky z důvodů jeho osobních vazeb k členskému státu. Předložení nájemní smlouvy a potvrzení o povolení k přechodnému pobytu proto samo o sobě nedokládá, že zde žadatel skutečně po zákonem požadovanou dobu pobýval; není totiž důležité, kolik důkazních prostředků žadatel předloží, ale důležitý je obsah vztahů jimi založených, který podle Nejvyššího správního soudu v předmětné věci nenaplnuje pojem „obvyklé bydliště“ stěžovatele na území České republiky“ [pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem]. V návaznosti na výše uvedené tak krajský soud podotýká, že ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu nepředstavuje správními orgány zneužívaný evidentní legislativní zmetek, jak na tuto skutečnost žalobce poukazoval ve své replice k vyjádření žalovaného. Na základě výše uvedeného pak rovněž nelze přisvědčit námitce žalobce, že by jediným, kdo je oprávněn zkoumat materiální podmínky pobytu žadatele, bylo toliko ministerstvo vnitra v režimu zákona o pobytu cizinců.

Zákon o silničním provozu tedy v žádném případě není koncipován tak, že by každému žadateli, který předloží doklady demonstrativně vyjmenované v ustanovení § 92 odst. 4 písm. d), resp. v § 109 odst. 8 písm. g) zákona o silničním provozu, bylo bez dalšího

(automaticky) vydáno řidičské oprávnění a řidičský průkaz. Pokud v tomto ohledu existují na straně správního orgánu pochybnosti, což byl na podkladě provedené pobytové kontroly i případ nyní posuzované věci, je žadatel povinen správnímu orgánu prokázat materiální obvyklé bydliště na území České republiky. V daném případě však žalobce (aniž by adekvátně reagoval na vydanou výzvu) založil svou obranu na nesprávném právním názoru, že existenci obvyklého bydliště na území České republiky prokázal již tím, že předložil listiny vyjmenované v § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu (tj. potvrzení o přechodném pobytu, výpis z živnostenského rejstříku aj.), a nad rámec uvedeného také rozhodnutí o registraci správce daně a doklad o jednorázovém vkladu na bankovní účet u České spořitelny. Předložil-li ovšem žalobce např. potvrzení o přechodném pobytu dle zákona o pobytu cizinců, doložil takto skutečnost, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, avšak nikoli tu skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Na tom nic nemění ani ustanovení § 87n odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je potvrzení o přechodném pobytu na území veřejnou listinou a jeho držitel jím prokazuje své jméno, příjmení a ostatní jména, datum a místo narození, státní příslušnost, adresu místa hlášeného pobytu na území, rodné číslo a další skutečnosti týkající se přechodného pobytu na území. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o „*adrese místa hlášeného pobytu na území*“, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese skutečně zdržuje v rozsahu definovaném v ustanovení § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že byla prokázána adresa místa hlášeného pobytu na území tak nevypovídá nic o tom, zda žalobce má na této adrese obvyklé bydliště na území České republiky ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.

Krajský soud na tomto místě odkazuje také na argumentaci, kterou senát 57 A zdejšího krajského soudu použil ve srovnatelné věci již ve svém rozhodnutí ze dne 31. 7. 2014, č. j. 57 A 96/2013 - 41: „*Chtěl-li být žalobce se svou žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit takové skutečnosti a tyto následně prokázat, na základě kterých by bylo nutné dospět k závěru, že má na území České republiky obvyklé bydliště. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádost bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen konkrétním způsobem popsat časový rozsah, stejně jako důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že žadatel má na území České republiky „obvyklé bydliště“.*“ Shora uvedené se pak týká i předloženého výpisu z živnostenského rejstříku, včetně potvrzení o registraci u příslušného správce daně, které podobně jako potvrzení o povolení k přechodnému pobytu, nemůže být dostatečným důkazem toho, že žalobce na území České republiky skutečně podniká, resp. jak dlouho zde podnikatelskou činnost vykonává.

Ve sporných případech a při existenci pochybností tak k těmto listinám musí přistoupit další důkazy nebo jiné podklady pro vydání rozhodnutí, např. další listiny či výpovědi navržených svědků. Žalobce však ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti a nenabídl správním orgánům žádnou skutkovou verzi reality o jeho pobytu na území České republiky, na základě které by bylo možno provádět další dokazování a dospět k závěru, že žalobce má na území České republiky obvyklé bydliště. Pokud žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území, včetně konkrétních

skutečností týkajících se výkonu jeho podnikatelské činnosti, nemohl správním orgánům vytýkat, že není zřejmé, jaké jiné konkrétní důkazy měl dále předkládat a že by tak činil nad zákonný rámec. Správní orgány přitom nebyly povinny v tomto ohledu za žalobce cokoli dovozovat, své pochybnosti o splnění podmínky obvyklého bydliště žalobci v odůvodnění napadených rozhodnutí předešly.

Za daného skutkového stavu tak krajský soud uzavírá, že správní orgán nepochybil, pokud žalobce vyzval k doplnění podané žádosti výzvou (ze dne 16. 12. 2013, č. j. 25038/OD/13-2/Mar., jejíž obsah byl zcela jasný, určitý a srozumitelný. Žalobci nic nebránilo na výzvu náležitě reagovat, což také částečně učinil a některé z požadovaných dokladů doložil. Ve vztahu k té části výzvy, v níž byl vyzván k doložení vazeb, nicméně žalobce podal rozsáhlé vyjádření, kde podrobně polemizoval s výkladem a právními závěry správního orgánu s tou argumentací, že k podané žádosti doložil všechny podklady vyžadované zákonem a těmito listinami současně doložil své vazby k České republice. Krajský soud se tedy nedomnívá, že by v uvedeném postupu správních orgánů bylo možno shledat pochybení, který by mohl ovlivnit zákonnost vydaných rozhodnutí; ani nesouhlasí s tím, že by postupem správních orgánů došlo k překročení jejich pravomoci či působnosti a porušení práv žalobce garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Dle krajského soudu žalovaný i prvostupňový správní orgán v předcházejícím správním řízení vznesly konkrétně formulované výhrady, kdy např. prvostupňový správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na obsah spisové dokumentace, z níž vyplynulo, že dle potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky byl žalobce hlášen přechodně na adresu ..., kde spolu s přechodným pobytem uváděl i místo svého podnikání. Správní orgán dospěl k závěru, že o obvyklém zdržování se žalobce na této adrese lze důvodně pochybovat, když šetřením Policie České republiky, Oddělením pobytových agend, pracovištěm Karlovy Vary, dne 19. 12. 2013 (viz sdělení ze dne 1. 6. 2014, č. j. MV-159260-5/OAM-2013) na místě samém nebyl žalobce v den kontroly na místě zastížen. Na vstupních dveřích objektu je uzamčená mříž a na schránce je vyvěšen seznam se 132 osobami (cizinci), mezi nimiž je uvedeno i jméno žalobce. Dále bylo uvedeno, že pobytová kontrola na této adrese byla prováděna v rámci různých správních řízení poněkolkáté, pokaždé však se stejným výsledkem, tj. zamřížovaným vchodem, seznamem cizinců na schránce, bez fyzické přítomnosti jakékoli osoby. Správní orgán prvního stupně poté poukázal na skutečnost, že na vyhotovenou výzvu ze dne 16. 12. 2013 žalobce sice reagoval, dostavil se ke správnímu orgánu za účelem ztotožnění a částečně doplnil chybějící náležitosti žádosti (doklad totožnosti, povolení k přechodnému pobytu a výpis z živnostenského rejstříku), avšak již nedoložil žádné doklady, které by prokazovaly jeho osobní vazby na území České republiky, ani nenavrl jiný způsob, jak se s doplněním podání vypořádat. To u správního orgánu vyvolalo další pochybnosti o tom, že se žadatel ve skutečnosti v České republice nezdržuje a že jeho zaevidování bylo pouze účelové.

Pochybení mající vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí krajský soud neshledal ani ve vztahu k namítaným pobytovým kontrolám, jejichž provedení si správní orgán prvního stupně vyžádal prostřednictvím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, a které provedla Policie České republiky, Oddělení pobytových agend, pracoviště Karlovy Vary; ani v hodnocení žalovaného, že ve výpisu z živnostenského rejstříku má žalobce jako

adresu bydliště uvedenu adresu ve Spolkové republice Německo. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že správní orgány svůj závěr o nenaplnění podmínky obvyklého bydliště dle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu primárně neopíraly o výsledky provedené pobytové kontroly či o výše uvedené podpůrné „indicie“, ale že tyto skutečnosti vyvolaly u správních orgánů pochybnosti, které se žalobci v dalším průběhu správního řízení (nedoložením jiných důkazních prostředků) nepodařilo rozptýlit ani odstranit.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. července 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová